

Arrest

nr. 119 536 van 26 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 november 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 april 2013 legde verzoekster samen met haar Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 22 april 2013 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische partner.

1.3. Op 8 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden aan verzoekster betekend op 14 oktober 2013.

Dit vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.04.2013 werd ingediend door:

Naam: M.S

Voornaam(en): Y.

Nationaliteit: Dominikaanse

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht of verlijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De betrokkene legt volgende documenten voor:

- Verklaringen op eer door derden: Aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, worden ze niet aanvaard als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*

- Foto's: Aangezien de foto's niet digitaal van een datum zijn voorzien, kan niet nagegaan worden wanneer ze genomen zijn. Bovendien kunnen de bijgevoegde verklaringen die de foto's vergezellen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid worden getoetst. Bijgevolg kunnen de foto's niet aanvaard worden als bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*

- Factuur Luminus + betalingsbewijzen: Dit bewijst dat betrokkene de factuur van Luminus betaald heeft, dit geeft echter geen enkele link met één van de bovenvermelde criteria en bewijst dus niet dat betrokkenen een duurzame en stabiele relatie hebben. Bijgevolg worden deze bewijsstukken niet aanvaard als bewijs van de relatie. Bovendien dateren de voorgelegde betalingsbewijzen van juni 2013, waardoor ze te recent zijn als bewijs van de duurzame en stabiele relatie.*

- Facturen van betreffende telefoonverkeer: deze facturen bevatten enkel de naam van de Belgische onderdaan. Bijgevolg leveren de voorgelegde documenten geen enkel bewijs van contacten tussen betrokkenen en worden ze ook niet in overweging genomen als voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie.*

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstrekken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoekster op “Schending van het art. 40, 40bis, §2, 2°, 40ter Vreemdelingenwet; Schending van art. 8 EVRM; Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting; Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur; Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; Schending van het redelijkheidbeginsel.”

Verzoekster betoogt als volgt in haar verzoekschrift:

“1.

De bestreden beslissing maakt een inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad.

De motivering van de bestreden beslissing leest als volgt:

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoekster heeft, ter staving van haar aanvraag tót machtiging van verblijf o.b.v. gezinshereniging, een omvangrijk dossier neergelegd.

Zij legde verschillende verklaringen op eer van derden neer, alsook veelvoudige foto's van haarzelf met haar partner Dhr. G.C. en met haar familie neer.

Bovendien heeft verwerende partij ook kennis genomen van facturen betreffende telefoonverkeer tussen verzoekster en Dhr. C. en facturen van Luminus.

Wat betreft de verklaringen op eed, merkte DVZ op dat "aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie".

Verzoekster is zeer verbaasd over deze stelling!

Zij wenst immers te wijzen op het feit dat in desbetreffende verklaringen steeds de contactgegevens van deze personen werden vermeld, teneinde hun verklaringen te kunnen verifiëren.

De verwerende partij had aldus zeker de mogelijkheid om de feitelijkheid en de waarachtigheid ervan te achterhalen.

Verwerende partij heeft echter nagelaten om dit te doen. Nochtans beschikt zij hiervoor over de mogelijkheid en de middelen om dergelijke handelingen te verrichten.

Verzoekster is van oordeel dat zij hieromtrent al het nodige heeft gedaan om aan DVZ de mogelijkheid te geven om de inhoud van de stukken, die zij neerlegde ter staving van de procedure gezinshereniging, te onderzoeken.

De verwerende partij heeft echter verzuimd om voormelde documenten aan een degelijk onderzoek te onderwerpen.

Derhalve meent de verzoekende partij dat verweerster op een manifest onzorgvuldige wijze de bestreden beslissing heeft getroffen.

Wat betreft de foto's van verzoekster en haar partner, alsook met haar familie (moeder en zus), stelt DVZ dat "aangezien deze niet digitaal van een datum voorzien zijn, niet kan nagegaan worden wanneer ze genomen zijn". Daarenboven is verwerende partij van oordeel dat de bijgevoegde verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst.

Omtrent de bijgevoegde verklaringen bij de foto's verwijst verzoekster naar de motivering, zoals hierboven uiteengezet.

In bijlage worden tevens diezelfde foto's, ditmaal voorzien van een digitale datum.

Om deze redenen meent verzoekende partij dat verweerster niet alle feitelijke gegevens overwogen heeft bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bijgevolg hoegenaamd niet met kennis van zaken desbetreffend besluit getroffen.

2.

De bestreden beslissing is in strijd met het redelijkheidsbeginsel.

Arrest nr. 66 048 d.d. 01.09.2011 van Uw Raad stelt betreffende het redelijkheidbeginsel het volgende:

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid

maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tót het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). "

Gezien het voorgaande, ni. dat verzoekster verscheidene verklaringen op eed, foto's en facturen neergelegd heeft (waaruit duidelijk de duurzame en stabiele relatie van verzoekster met haar partner blijkt) maar dat deze elementen door de DVZ al niet-afdoend werden beschouwd, zonder dat zij evenwel een onderzoek heeft verricht naar de inhoud van deze documenten, is de bestreden beslissing manifest strijdig met het redelijkheidsbeginsel.

Hoe kan verwerende partij immers een beslissing nemen zonder dergelijke elementen na te gaan?!

Zoals reeds opgemerkt, heeft DVZ daartoe nochtans de mogelijkheid en de middelen...

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekster reeds sinds februari – maart 2012 samenwoont met haar partner Dhr. G.C.

Alle neergelegde elementen wijzen tevens in die richting...

De verwerende partij hoeft enkel maar de nodige stappen te ondernemen - bijvoorbeeld d.m.v. een buurtenquête, politiecontrole, etc. - om dit aangehaalde aspect te verifiëren.

De stukken, die verzoekster ter beschikking stelde van de verwerende partij, dienen eveneens in hun geheel te worden aanschouwd en niet elk apart. Wanneer men naar het geheel van elementen kijkt, is overduidelijk dat verzoekster, mede omwille van het feit dat zij reeds sinds het voorjaar van 2012 samenwoont met haar Belgische partner, weldegelijk de voorwaarden vervuld, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede wenst verzoekster op te merken dat de motivering van voorgaande beslissing een zeer stereotiepe indruk geeft. Derhalve stelt verzoekster zich dan ook de vraag of haar aanvraag töt gezinshereniging wel met de nodige ernst en individualiteit behandeld is geweest.

Gezien het voorgaande, is de bestreden beslissing bijgevolg in strijd met het redelijkheidsbeginsel en dient deze te worden vernietigd."

2.2. Waar verzoekster de schending opwerpt van de artikelen 40, 40bis, §2, 2° en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 EVRM, dient de Raad vast te stellen dat zij nalaat in concreto toe te lichten op welke wijze de bijlage 20 deze bepalingen schendt. Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er bijkomend nog op dat voormelde bepaling betrekking heeft op burgers van de Unie, terwijl verzoekster de Dominicaanse nationaliteit heeft, zodat zij zich niet dienstig op artikel 40 van de Vreemdelingenwet kan beroepen.

Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoekster heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Belg.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
  - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
  - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*
- (...)"*

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
  - (...)*
- (...)"*

2.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter ondersteuning van haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart de volgende stukken heeft bijgebracht als bewijs van haar stabiele en duurzame relatie met dhr. C.:

- een verklaring van wettelijke samenwoning van 18 april 2013;
- een huurovereenkomst op naam van verzoekers partner met aanvang op 1 oktober 1996;
- telefoonfacturen van oktober 2012 tot april 2013;
- negen ongedateerde foto's;
- verschillende korte en stereotiepe getuigenverklaringen;
- een begeleidend schrijven "*betreft : duurzame relatie G.C./T.M.S.*" waarin wordt verwezen naar voormelde foto's en verklaringen;
- een factuur van Luminus van juni 2013 op naam van dhr. C. en een betalingsbewijs waaruit blijkt dat verzoekster deze voldaan heeft;
- Belgacomfacturen en -telefoonlijsten op naam van dhr. C., gedateerd tussen januari 2012 en juli 2013.

2.6. Uit het betoog van verzoekster in wat als een eerste onderdeel van het middel kan worden beschouwd, blijkt dat ze het niet eens is met de beoordeling in de bijlage 20 aangaande de door haar overgelegde verklaringen van derden. Verwerende partij stelt dienaangaande in de bijlage 20 "*Aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, worden ze niet aanvaard als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*"

2.7. De Raad wijst er op dat, bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling ter zake, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van een duurzame en stabiele relatie vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden tot langdurig verblijf levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot langdurig verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer. Het behoort dan ook tot de vrije appreciatiebevoegdheid van verweerder om de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te evalueren en het komt niet aan de Raad toe om zelf de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen en zich op dat punt in de plaats te stellen van verweerder (cf. RvS 17 juni 2002, nr. 107.903). De Raad heeft enkel de bevoegdheid om ter zake een marginale wettigheidstoetsing door te voeren, in die zin dat slechts dan de onregelmatigheid van de bestreden beslissing zal kunnen worden vastgesteld indien verzoekster aannemelijk maakt dat de beoordeling van verweerder iedere redelijkheid mist.

2.8. Verzoekster betwist niet dat de overgelegde verklaringen door derden verklaringen op eer betreffen. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de betrokken korte verklaringen die vrij algemeen en op stereotiepe wijze zijn opgesteld op zich niet kunnen worden aanvaard als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst.

2.9. Waar verzoekster opwerpt dat *“in de desbetreffende verklaringen steeds de contactgegevens van deze personen werden vermeld, teneinde hun verklaringen te verifiëren”* en *“verwerende partij [...] echter verzuimd [heeft] om voormelde documenten aan een degelijk onderzoek te onderwerpen”*, herhaalt de Raad dat de bewijslast in deze bij verzoekster ligt en dat van de verwerende partij niet kan worden verwacht dat zij de leemtes in verzoeksters bewijsvoering opvult.

2.10. De Raad merkt nog op dat, hoewel verschillende getuigenverklaringen vermelden dat verzoekster en haar partner *“reeds gedurende meer dan 2 jaar een stabiele en duurzame relatie hebben”*, in het begeleidend schrijven dat verzoekster aan haar in punt 1.2. bedoelde aanvraag voegde, in afwijking hiervan wordt gesteld *“Wij hebben elkaar voor het eerst leren kennen via 2 gemeenschappelijke vrienden, eind november 2011. Na de eerste maanden van nadere kennismaking, zijn we vanaf februari 2012 een vaste relatie begonnen.”* Deze versie van de feiten wordt bevestigd in titel *“I. VOORGAANDEN”* in het verzoekschrift. Hieruit blijkt derhalve niet dat verzoekster en haar partner elkaar op het moment van de indiening van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag – zijnde op 22 april 2013 – ten minste twee jaar kenden, zoals vereist in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat afwijkende korte en stereotiepe getuigenverklaringen wel aantonen dat ze voldoet aan de wettelijk gestelde voorwaarden.

2.11. Voor wat betreft de door verzoekster neergelegde foto's stelt de bijlage 20: *“aangezien de foto's niet digitaal van een datum zijn voorzien, kan niet nagegaan worden wanneer ze genomen zijn”*. Verzoekster betwist deze beoordeling niet, die steun vindt in het administratief dossier waarin zich de betrokken foto's bevinden. Zij voegt evenwel dezelfde foto's, voorzien van een digitale datum, toe aan haar verzoekschrift. Daarnaast voegt zij verschillende foto's aan haar verzoekschrift, waarvan de Raad vaststelt dat deze zich niet in het administratief dossier bevinden. Daargelaten de vaststelling dat de oudste eerder voorlegde foto blijkt te dateren van 23 juli 2012 en dat de oudste niet eerder voorgelegde foto dateert van 4 juli 2012, zodat de Raad niet inziet hoe hieruit kan blijken dat verzoekster en haar partner elkaar op het moment van de indiening van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ten minste twee jaar kenden, dient de Raad erop te wijzen dat hij niet kan besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing op grond van stukken – in casu voormelde foto's mét datum, en nooit eerder voorgelegde foto's – waarover verwerende partij niet kon beschikken op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan aan de hand van deze stukken verzoeksters verblijfssituatie evenmin gaan appreciëren in de plaats van verwerende partij.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.12. In wat als een tweede onderdeel van het middel kan worden beschouwd, werpt verzoekster op dat verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar *“de inhoud”* van de door haar neergelegde verklaringen, foto's en facturen. Deze stelling vindt echter geen steun in de bijlage 20. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat verwerende partij rekening gehouden heeft met en gemotiveerd heeft aangaande elk van de door verzoekster voorgelegde elementen. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bijlage 20 *“een zeer stereotiepe indruk geeft”* of dienstig de vraag opwerpen *“of haar aanvraag tot gezinshereniging wel met de nodige ernst en individualiteit behandeld is”*. Alleszins, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.13. Met haar blote bewering dat zij *“reeds sinds februari-maart 2012 samenwoont met haar partner”*, louter ondersteund door het betoog dat *“alle neergelegde elementen [...] tevens in die richting wijzen”*, kan verzoekster de motivering van de bijlage 20 niet onderuit halen. Waar verzoekster opnieuw verwacht dat verwerende partij zelf *“de nodige stappen”* zou ondernemen om deze voorgehouden samenwoning *“sinds februari-maart 2012”* te verifiëren, volstaat het te verwijzen naar hetgeen gesteld werd in punt 2.9.

2.14. Het verzoekschrift geeft globaal blijk van de overtuiging dat de neergelegde stukken getuigen van een omvangrijk dossier, dat ze wel degelijk volstaan en dat het kennelijk onredelijk is om tot een andersluidend besluit te komen, maar deze overtuiging kan de bijlage 20 niet aan het wankelen brengen.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bijlage 20 kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA